

LA QUOTIDIANITAT COM A ESPECTACLE: CRÒNICA D'UNA GENERACIÓ FASCINADA PER LA VIDA ALIENA

Per Antonio García

En una tarda de diumenge, entre el murmurí dels coberts i l'aroma del dinar familiar, la conversa amb els meus dos nets adolescents, de 15 i 17 anys, es va desenvolupar de manera fluida i alegre entre tots.

Inicialment ens van fer saber a la seva iaia i a mi la seva actual situació escolar. Ens comuniquen els seus bons progressos en els estudis i, per tant, el “allunyament” progressiu dels mitjans digitals (ordinador, telèfons intel·ligents, etc.), perquè ara dediquen més temps a activitats esportives com el futbol, el ping-pong o assistir al gimnàs dos o tres cops per setmana. Això em va fer sentir més tranquil que la seva etapa anterior, més inclinada a estar immersos i atrapats a les xarxes digitals, amb certa dependència en el seu dia a dia de l'ordinador o del mòbil.

Per la meua part, jo vaig comentar en aquest moment que estava llegint un llibre sobre el qual havia de presentar la meua impressió en una tertúlia entre diversos companys. Aquest llibre versa sobre l'exposició de la vida privada d'una família a Internet, més en concret, a YouTube.

Les motivacions, segons es desprèn de la lectura, a més de l'econòmica (monetització de likes i visualitzacions), són més aviat l'autoafirmació i validació personal.

“Evidentment, *avo*”, em comenta el meu net gran. “Hi ha moltíssims TikTokers i youtubers que viuen d'Internet, exposant des de continguts interessants fins al més absurd que puguis imaginar”. “Alguns també posen contingut fals, *avo*”, comenta el petit.

Des de fa mesos, he dedicat temps a observar el món digital amb una mirada crítica, analitzant com plataformes com YouTube o TikTok han canviat la nostra forma de consumir contingut. No em refereixo només als influencers en el sentit clàssic del terme, aquells que produeixen

contingut especialitzat, ja sigui en moda, tecnologia o *fitness*, sinó a un grup encara més peculiar: persones comunes que simplement transmeten la seva vida diària al món. Aquests creadors es graven realitzant tasques quotidianes: la neteja de la llar, les compres setmanals al supermercat, un passeig amb els fills o un viatge en cotxe per adquirir mobles de segona mà. No hi ha un guió elaborat, ni efectes especials, ni tan sols un intent evident d'oferir alguna cosa nova o educativa. És, en essència, una exposició crua i sense adorns de la vida diària.

El més sorprenent, almenys per a mi, és que no només hi ha qui produeix aquest contingut, sinó que existeix una audiència considerable que ho consumeix amb avidesa.

L'èxit del comú: entre la curiositat i el morbo

Què porta a tantes persones a invertir el seu temps en seguir la vida d'estranyos que no fan altra cosa que viure el seu dia a dia?

Entendre l'atracció pels continguts educatius, divulgatius o fins i tot per l'entreteniment basat en l'humor o la ficció és senzill. Aquests materials aporten coneixement, provoquen riure o simplement permeten una escapada de la realitat.

Però el fenomen de la vida exposada, on no hi ha un objectiu clar més enllà de l'observació pura, planteja interrogants més profunds sobre la psique col·lectiva.

És possible que es trobi consol i equilibri en la simplicitat?

És un retorn al bàsic que a molts els sembla gairebé terapèutic?

D'altra banda, hi ha el component del morbo i la comparació social.

Veure la vida dels altres, especialment si són diferents d'alguna manera, permet no només satisfer la curiositat sinó també respirar mentre es compara i valora la pròpia vida.

Reflexions en un món virtual

Mentre els meus nets em parlaven d'alguns influencers que segueixen, em vaig adonar que aquest fenomen no és exclusiu d'una generació, sinó que és un reflex d'un canvi més ampli en la societat. He indagat per les xarxes i he pogut assegurar-me que realment existeixen diverses

persones que mostren a YouTube la vida de la seva família, fins i tot fills petits. La quotidianitat, abans vista com a trivial i mancada d'interès, ha estat elevada a l'estatus d'espectacle. Cap on ens portarà aquesta tendència? Només el temps ho dirà. Per ara em quedo amb la inquietant reflexió que en l'era digital el realment extraordinari no és allò que captura l'atenció, sinó allò absolutament ordinari.

Potser després de tot no sigui un misteri tan difícil de resoldre. En una societat on cada cop ens sentim més desconnectats malgrat estar sempre en línia, mirar la vida dels altres es converteix en una forma de companyia, encara que sigui a través d'una pantalla. Amb un cafè a la mà i els ecos de la conversa dominical encara ressonant en la meva ment, no puc evitar preguntar-me si aquesta fascinació per allò quotidià és un reflex de la nostàlgia per una comunitat perduda; un desig de connexió humana que, irònicament, busquem als racons més impersonals d'Internet.